

Баща му, отначало чиракъ при кръстника си Еню Калпакчиевъ, отврѣ дюгенъ въ голѣмата тогасъ сливенска чаршия, но не му „повървяло“. По съвѣтитѣ на другаря му Х. Георги, който му избралъ съпруга отъ „аристократическа“ фамилия изъ тѣй нарѣчената тогава „грѣцка махала“, Добри трѣбвало да стане хаджия (нѣщо като българско баронство за тия врѣмена), за да има по-голѣмъ достѣпъ до чорбаджиитѣ и до посочената отъ Х. Георги бждаща другарка. Точно така направя Добри и се оженва, първото дѣте отъ който бракъ било *Ивачъ Добровски*. Малкиятъ Иванъ оставалъ единствено подъ надзора на възпитаната си майка, тѣй като баща му отсъствувалъ отъ града съ мѣсеци, по търговия въ Мала-Азия, Цариградъ, Брашовъ, Св. Гора и т. н. Въ желанието си да възпита дѣтето си, тя, въпрѣки упоритото несъгласие на мжжа си, изпраща още четири годишния Иванъ на училище при *Даскалъ Тодораки*, който прѣподавалъ по грѣцки въ собствения си домъ (1816), както се казва, безъ самъ да разбира това, що учелъ. Леко възприемчивиятъ Иванъ, който очудвалъ баща си съ бързия си успѣхъ, пожелава да иде при *Даскалъ Николаки*, който тогава прѣподавалъ въ класното грѣцко училище, състоящо се отъ 2 приготвителни и 4 редовни класа. Подъ придумванията на *попъ Янко*, прѣподавателъ въ първия приготвителенъ класъ на туй училище, Х. Добри скланя щото синъ му да продължава наукитѣ си, и 7-годишния Иванъ (1819) постѣпва въ първия приготвителенъ класъ. Тукъ, най-първо, ученицитѣ се запознавали съ грѣцкия езикъ и четѣли новогрѣцкия прѣводъ на Езоповитѣ басни; слѣдъ това постѣпвали въ втория приготвителенъ класъ, въ който прѣвеждали отъ старо-грѣцки на ново-грѣцки и четели многотомната енциклопедия на Патуса, учили география и 4-тѣ дѣйствиа на аритметиката. Тукъ малкиятъ Иванъ показалъ голѣми способности и прилежание. Заваренъ отъ Завѣрата (Мора-кавгасж — 1821) въ туй училище, той продължилъ до нѣкое врѣме и прѣкъсва послѣ учението си по съвѣтитѣ на практикуващия въ Сливенъ лѣкаръ отецъ Венедиктъ, тѣй като заболѣлъ отъ гърди. 10-годишниятъ Иванъ става абаджия, обаче пакъ заболѣва, отъ навеждане, отъ отива бакалинъ при стрика си, въ което врѣме го сварва и идването на Дибичъ Задбалкански въ Сливенъ (1829 г. 31/VII) прѣзъ врѣме на руско-турската война. Слѣдъ 8 мѣсеца отъ идването на руситѣ въ Сливенъ, въ началото на априль 1830 г., 3000 фамилии сливенци, въ числото на които и родителитѣ на Добровски, се прѣселватъ въ Влашко и Бесарабия. Добровски отишълъ съ единия клонъ на сливенскитѣ прѣселници — именно съ тия, които заминали за Пloeщъ и Берязка. Отъ тукъ, прѣди още да се уравни спора на сливенци съ Баронъ Сакулари, Добровски, който е писалъ и